

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: J.S., zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Polská 4, Karlovy Vary**, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2015, čj. 605/DS/15-3,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění skupiny B byla zamítnuta, jelikož žadatel neprokázal splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR v souladu s § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu [rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 14. 1. 2015, čj. 18172/OD/14-20/Klep., ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 9. 3. 2015, čj. 605/DS/15-3].

Řidičská oprávnění a řidičské průkazy upravuje zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů [dále též jen „zákon č. 361/2000 Sb.“ nebo „zákon o silničním provozu“].

Mezi účastníky řízení je spor o to, zda žalobce prokázal splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu.

II. Žalobní body

Žalobce správnímu orgánu předložil potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území ČR a nájemní smlouvu k místu obvyklého bydliště, jakož i doklady o zaplacení nájemného, a později navrhl svědky za účelem prokázání faktického pobytu na území ČR dle pravidel stanovených v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Žalobce je toho názoru, že dostal regulím zákona a konstantní judikatury a prokázal své osobní vazby k místu obvyklého bydliště v ČR (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2013, čj. 6 As 47/2013-68). K prokazování podmínky obvyklého bydliště na území ČR se právě svědecké výpovědi jeví jako nejvhodnější, to vše ve spojení s dalšími listinnými důkazy předpokládanými v § 92 zákona o silničním provozu. Žalobce navrhl v souladu s důvodovou zprávou a s požadavky Krajského soudu v Plzni výsledkům svědků, kteří zcela jednoznačně potvrdili, že se žadatel na jím uvedené adrese v Karlových Varech pravidelně zdržuje.

Svědčce S., která s ním bydlí v jednom bytě, uvedla, že se žadatel průměrně zdržuje v Karlových Varech 4 dny v týdnu. Dále uvedla, že žalobce má svoji schránku, své klíče a své osobní věci v bytě. Žalobce nesouhlasí s dezinterpretací správního orgánu I. stupně, že si příliš osobních věcí v pronájmu neponechává (pouze trepky). Nikoliv, svědkyně uvedla, že si nechává v bytě trepky a tak podobně, to, co si přiveze. Její slova tedy byla značně překroucena. Žalobce tak v duchu zásady, že sám musí prokázat faktický pobyt, předkládá doplnění její výpovědi, v níž svědkyně uvádí věci na pravou míru. Zejména pak v tomto dokumentu svědkyně znovu potvrzuje, že se žalobce u ní zdržuje trvale. Taktéž svědkyně doplňuje, že platby za nájemné byly v eurech. V tomto ohledu tedy je změněna nájemní smlouva s tím, že dle dodatku 1 ze dne 1. 1. 2015 je uzavřena na dobu neurčitou a dochází k opravě částky nájemného. Na některých potvrzeních byla částka v eurech, na jiných je sice v korunách českých, ovšem vždy se jednalo správně o měnu EUR. Tyto argumenty uváděl žalobce rovněž v rámci odvolání s tím, že se žalovaný s těmito námitkami a vyjádřeními nevypořádal. Svědkyni S. byla položena otázka, zda může nějak dokázat, že se žadatel zdržuje pravidelně na území České republiky. Svědek je právě proto nezávislá osoba, která podává důkaz pro účastníka řízení, resp. pro účely řízení samotného. Svědkyně tedy nemusí nic dalšího dokazovat, její svědecká výpověď je dostatečným důkazem, v tomto případě důkazem o faktickém pobytu účastníka.

Taktéž z výsledku svědkyně W. nebyl učiněn správný závěr správního orgánu I. stupně o nikoliv faktickém pobytu účastníka. Je nepochopitelné, jak ze zaprotokolované výpovědi může vytrhnout správní orgán I. stupně větu a přidat jí někam jinam, resp. nakonec z důležitých faktů učinit zcela opačný závěr, nedbaje na správnou stylistiku. Na otázku správního orgánu, jak často sem pan S. jezdí, bylo odpovězeno: Přesně nevím, jezdí cca 1 x týdně, dle sdělení paní S. Jak může pak správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvádět, že z výpovědi svědkyně je zřejmé, že osobně se na předmětné adrese nachází cca 1 x za 14 dnů. Svědkyně však mluvila o svých návštěvách, ne o pobytu žalobce. Podstatné naopak je to, že žalobce vídá při svých návštěvách v bytě, viděla tam i jeho pánské věci. Z její výpovědi je naopak zcela zjevné, že potvrzuje pobyt žalobce, s žalobcem často mluví a překládá mu, když

paní S. nerozumí. Taktéž délku pobytu od léta 2014 a účel pobytu tato svědkyně potvrdila. Žalovaný pak nedostál své povinnosti vypořádat se s námitkami žalobce ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, jeho konstatování o neprokázání obvyklého bydliště nemá oporu v dokazování.

Ve světle těchto zcela jednoznačných výpovědí svědků, k nimž se jako k průkaznému důkaznímu prostředku hlásí Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky čj. 4 As 204/2014-29 a čj. 7 As 256/2014-27), neobstojí závěr žalovaného, že „pochybnost hraničící s jistotou, že přechodný pobyt na území ČR je fiktivní, toliko v úřední evidenci nahlášený, je dána skutečností, že osobní vazby k přechodnému pobytu (tj. pronájem jednoho pokoje) na území ČR není (žadatel) schopen prokázat“. Za ryze účelový je nutné považovat závěr žalovaného o tom, že jeden ze dvou svědků bydlí na zcela jiné adrese než žadatel, proto snad není možné k jeho výpovědi přihlédnout. Toto hledisko je scestné, neboť každý svědek byl řádně poučen správním orgánem I. stupně o následcích nepravdivé výpovědi. Je nerozhodné, zda svědkyně W. je hlášena k pobytu na jiném místě, jedná se o blízkou přítelkyni paní S., která zcela jednoznačně potvrdila četnost a pravidelnost pobytu žalobce na adrese ..., kam chodí navštěvovat pronajímatelku a žalobce. Taktéž je tedy nutné jako nesprávnou označit poznámku žalovaného, že tito svědci do případu nepřinesli nic nového.

V posuzovaném případě jde o to, aby žadatel ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu prokázal, že se pravidelně zdržuje na území České republiky, a to alespoň 185 dnů v kalendářním roce. Nájemní smlouva (ve znění dodatku ze dne 1. 1. 2015 na dobu neurčitou), důkazy o platbách nájemného a zejména svědecké výpovědi potvrzující každotýdenní pobyt žalobce v průměru 4 dnů jasně hovoří pro závěr, že se žalobce v České republice zdržuje. Závěr správního orgánu I. stupně a žalovaného o tom, že materiální hledisko obvyklého bydliště žadatele na území ČR nebylo naplněno, tedy provedeným důkazům neodpovídá; jedná se o hodnocení neobjektivní, svévolné a přesahující diskreční pravomoc dotčených orgánů státní správy.

Postup správních orgánů je protiústavní, neboť výklad dotčených ustanovení zákona o silničním provozu ve světle provedených důkazů o existenci faktického pobytu žadatele v ČR tak, jak je žalobce sám navrhl, je výrazem interpretační svévole (libovůle), jemuž chybí smysluplné odůvodnění, čímž výklad podaný správním orgánem vybočuje z mezí všeobecně (konsensuálně) akceptovaného chápání dotčených právních institutů, a jenž tím představuje výklad extrémní, resp. excesivní [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2519/07 ze dne 23. ledna 2008 (N 19/48 SbNU 205)].

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

K obsahu žaloby se Krajský úřad Karlovarského kraje vyjádřil tak, že žalobce měl možnost nepochybnitelně prokázat obvyklé zdržování se na území ČR množstvím jím navržených důkazních prostředků. Žalobce sice navrhl svědky ke svědeckým výpovědím, kteří byli správním orgánem prvního stupně vyslechnuti, avšak správním uvážením, posouzením a zhodnocením všech důkazních prostředků ve věci, dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že žádné takové důkazní prostředky žalobce nenavrhl, ani neprokázal tvrzenou skutečnost o osobních vazbách a obvyklém zdržování se na území ČR. Z § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu je zřejmé, že obvyklé bydliště se vždy vztahuje k

osobním vazbám na území ČR a nepostačuje prokázání vazeb pracovních. Z toho důvodu považoval žalovaný polemiky žalobce o tom, co je dostačující k prokázání splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR pro možné udělení řidičského oprávnění vydáním řidičského průkazu ČR, bez dalších návazností na prokázání osobních vazeb k území, za liché.

Nesrovnalosti v platbách, respektive vystavené doklady (tzn. příjmové pokladní doklady) na platby nájemného v Kč a dodatečné doplnění výpovědi pronajímatelky bytu, přesně řečeno žalobci pronajímá majitelka bytu v přízemí jednu místnost (viz zjištění Policie České republiky, KŘP KK, odbor cizinecké policie - oddělení pobytový agend, založené na straně 9 spisu), kdy bylo nájemné údajně placeno nikoli v korunách českých, ale v eurech, neposkytuje důvěryhodnost. Nehledě na rozpor v písemném sepsání „smlouvy o nájmu bytu“ ze dne 1. 6. 2014 a zjištění PČR o nájmu jedné místnosti. Dle výpisu měnicích se adres přechodných pobytů žalobce na území ČR je patrné, že tvrzení o obvyklém bydlišti není možné s přesností identifikovat. Této úvaze ostatně napovídá i dodatečně předložený doklad ze dne 5. 1. 2015 „o odhlášení žalobce u úřadu evidence obyvatel“ v SRN z dosavadního bytu... Žalobce nadále setrvává na svém výkladu o splnění podmínce obvyklého bydliště „pro vydání“ řidičského průkazu ČR, kdy na výzvu správního orgánu prvního stupně reagoval žádostí o prodloužení lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí. Žádný jiný důkazní prostředek, který by splnění zákonem stanovené podmínky obvyklého bydliště na území ČR nezvratně prokazoval, nenavrl, ani nepředložil, trvalý pobyt na území ČR nemá, nedal tak správnímu orgánu prvního stupně jinou možnost, než žádost zamítnout.

Z povahy věci nelze požadovat po správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění žádosti. Podkladem pro rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků řízení, které mohou účastníci řízení podávat v průběhu celého řízení až do vydání rozhodnutí (viz § 50 odst. 1 správního řádu). Podkladem pro rozhodnutí byly rovněž skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, tedy informace a údaje, které správní orgán získal a má k dispozici při výkonu své působnosti. Žalovaný vycházel z jemu známé skutečnosti z úřední činnosti, o takzvané turistice za řidičskými průkazy, jejímž důsledkem je obcházení represivních opatření členských států Evropské unie v oblasti odnímání řidičských oprávnění či řidičských průkazů. Vzhledem k tomu, že se tyto skutečnosti známé z úřední činnosti nedokazují, žalovaný vzal v úvahu podklady nashromážděné správním orgánem prvního stupně a založené ve spisu, posoudil okolnosti podané žádosti za jeden z mnoha bezpočtu případů podaných žádostí v rámci takzvané turistiky za řidičskými průkazy. Žalovaný setrvává na závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí, že se žalobci nepodařilo prokázat plnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu (nemá-li na území trvalý pobyt), respektive žalobce nenavrl jakýkoli jiný důkazní prostředek nebo prostředky, které by ve svém souhrnu skutečnost o obvyklém bydlišti na území ČR prokazovaly.

Žalovaný je přesvědčen, že oponentura žalobce ve smyslu dostatečnosti jím předložených „dokladů a potvrzení“ ve srovnání se skutečným splněním všech podmínek (tedy i podmínky mít obvyklé bydliště na území ČR) pro udělení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu ČR je z pohledu garance údajů uváděných v řidičském průkazu ČR účelová, tendenční a ve vztahu k neprokázané podmínce obvyklého bydliště na území ČR

bezpředmětná. S odkazem na výše uvedené trvá žalovaný na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem.

IV. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 4. 3. 2016 účastníci řízení setrvali na argumentaci obsažené v jejich písemných podáních, tj. v žalobě, vyjádření žalovaného k žalobě a replice. Při soudním jednání byly provedeny potřebné důkazy, včetně žalobcem výslovně požadovaného doplnění výpovědi paní S., dodatku 1 k nájemní smlouvě ze dne 1. 1. 2015 a dodatku k nájemní smlouvě ze dne 1. 6. 2014.

V. Posouzení věci krajským soudem

Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu pro účely tohoto zákona obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

Bylo na žalobci, aby ve správním řízení prokázal existenci svého obvyklého bydliště na území České republiky, tj. že na určitém místě na území České republiky pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb a popřípadě zároveň i z důvodů výkonu samostatné výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky nebo že na určitém místě na území České republiky pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv vykonává samostatnou výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě. Zákon přitom demonstrativně vymezuje, co se zde rozumí osobními vazbami.

Hmotněprávním i procesním aspektům obvyklého bydliště cizince na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu se podrobně věnuje soudní praxe. Z aktuálních rozhodnutí krajských soudů a Nejvyššího správního soudu k těmto otázkám je namístě odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, čj. 7 As 287/2014-36.

V § 52 správního řádu se praví: Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení [*věta první*]. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci [*věta druhá*].

Soud má za to, že povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení ve smyslu § 52 věty první tohoto zákona zatěžuje účastníka řízení zejména tehdy, žádá-li o přiznání určitého oprávnění. V takových případech má správní orgán povinnost provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci ve smyslu § 52 věty druhé uvedeného zákona především proto, aby přijaté

řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu).

Uvedená interpretace není podle názoru soudu v rozporu ani s § 3 správního řádu, podle něhož nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Zákodárce u této základní zásady činnosti správních orgánů použil dikci ne „postupuje správní orgán tak, aby *zjistil* stav věci“, nýbrž „postupuje správní orgán tak, aby *byl zjištěn* stav věci“, z čehož se dá usuzovat na to, že v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 věta druhá tohoto zákona), zatímco v řízeních, v nichž má být na žádost přiznáno oprávnění, je správní orgán sice rovněž povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 věta první uvedeného zákona), ale okolnosti důležité pro ochranu soukromého zájmu žadatele mohou být zjišťovány tak, že žadatel je – neučinil-li tak už v žádosti – správním orgánem vyzván, aby takovéto okolnosti tvrdil a na podporu svých tvrzení označil či předložil patřičné důkazy. Zde je na místě připomenout také ust. § 50 odst. 2 věty třetí správního řádu, podle něhož nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.

Z dikce „*povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení*“ plyne, že tu významnou roli hrají procesní instituty „povinnost tvrzení“ a „povinnost důkazní“. Povinnost tvrzení znamená povinnost účastníka řízení tvrdit rozhodné skutečnosti. Povinnost důkazní znamená povinnost účastníka řízení předložit nebo alespoň označit důkazní prostředky k prokázání tvrzených skutečností. Důkazní povinnost se vztahuje k určité tvrzené skutečnosti. Bez tvrzení určitých skutečností si lze jen obtížně představit důkazní povinnost. I když je zde úzká souvislost mezi povinností tvrzení a povinností důkazní, lze říci, že povinnost tvrzení je primární a povinnost důkazní sekundární.

Jednou z podmínek udělení řidičského oprávnění osobě, která nemá na území České republiky trvalý pobyt, je, že prokáže, že na našem území je místo, kde tato osoba buď pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb a popřípadě zároveň i z důvodů výkonu stanovených činností na území České republiky [§ 2 písm. hh) bod 1 zákona o silničním provozu], nebo pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv vykonává stanovenou činnost v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou [§ 2 písm. hh) bod 2 téhož zákona]. Jelikož osobními vazbami se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, je zřejmé, že jde o skutečnosti, o nichž má povědomost především žadatel o udělení řidičského oprávnění. K pobývání na místě nebo k pobývání a vracení se na toto místo musí nadto docházet po delší dobu, která pro bod 1 činí „alespoň 185 dnů v kalendářním roce“ a pro bod 2 je vymezena znaky „pravidelně“ a „není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou“. Žadatel je povinen tvrdit a prokazovat hlavně okolnosti svědčící o jeho osobních vazbách, správní orgán je nadále povinen zjišťovat okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (a pro posouzení daného

případu). Nesplní-li žadatel své povinnosti, zpravidla to bude mít za následek nevyhovění jeho žádosti.

Soud sdílí názor správních orgánů, že z povahy věci nelze požadovat po správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění žádosti (k tomu srov. zejména § 52 větu první správního řádu).

K předmětné otázce se zdejší soud setrvale vyjadřuje jednoznačným způsobem: „Chtěl-li být žalobce se svou žádostí o vydání řidičského oprávnění úspěšný, bylo jeho povinností tvrdit takové skutečnosti a tyto následně prokázat, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území České republiky obvyklé bydliště. Povinnost tvrdit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti vyplývá ze samotného faktu, že je to žadatel, kdo v řízení o vydání řidičského oprávnění tvrdí, že jsou splněny všechny podmínky pro to, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Žadatel je tak povinen konkrétním způsobem popsat časový rozsah stejně tak jako důvody svého pobytu na území České republiky. Není-li totiž znám časový rozsah a důvody pobytu žadatele na území České republiky, je zcela nemožné dospět k závěru, že žadatel má na území České republiky „obvyklé bydliště“. Povinnost prokázat tvrzené skutečnosti pak vyplývá z ustanovení § 52 věty první správního řádu, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. V této souvislosti však nelze ani pominout, že opak, tj. že žadatel nemá na území České republiky „obvyklé bydliště“, prokázat objektivně nelze. Správním orgánům tak není možné důvodně vytýkat, že k vyvrácení případného tvrzení žadatele nevedly dokazování. To by bylo možné teprve tehdy, pokud by žadatelem konkrétně tvrzené skutečnosti byly jím skutečně prokázány a správní orgán by za této situace stále tvrdil opak.“ (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2014, čj. 57A 96/2013-41).

V přezkoumávané věci není argumentace žalobce postavena ani na tom, že má na území České republiky trvalý pobyt, ani na tom, že naplnil podmínky obvyklého bydliště podle § 2 písm. hh) bodu 2 zákona o silničním provozu.

V daném případě pokládá soud za zcela zásadní, že žalobce nepředložil dostatečně konkrétní tvrzení o svých osobních vazbách k místu pobytu. Správní orgány se od žalobce zejména nedozvěděly, z jakého důvodu (kromě žádosti o udělení řidičského oprávnění) pobývá na území České republiky, od kdy tu pobývá, ani jak často se v místě pobytu na území České republiky zdržuje. Na otázku, proč se zde pan S. zdržuje, odpověděly až svědkyně, a to V. S. tak, že „má zde podnikatelské aktivity, snad něco přes starožitnosti“, a I. W. tak, že „obchodně, snad obchody se starožitnostmi“. V § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu se ovšem rozlišují „důvody osobních vazeb“ a „důvody podnikání, výkonu jiné samostatné výdělečné činnosti nebo závislé práce“ [arg.: „a případně zároveň i“]. Důvody podnikání atd. tedy nepředstavují důvody osobních vazeb. I když někdo pobývá na příslušném místě z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatné výdělečné činnosti nebo závislé práce, samo o sobě to nestačí k naplnění podmínek obvyklého bydliště ve smyslu § 2 písm. hh) bodu 1 zákona o silničním provozu.

Žalobce, jak již bylo řečeno, nekonkretizoval ani počátek a frekvenci svého pobytu na adrese ... Z úřední evidence plyne, že tato adresa je místem žalobcova pobytu v České

republiky až od 29. 9. 2014 (viz informace k pobytu cizince vydaná Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, dne 30. 10. 2014 pod čj. MV-145199-2/OAM-2014). I když se faktický pobyt a úřední evidence mohou lišit, je třeba tuto informaci v daných souvislostech pokládat za závaznou. Bylo v zájmu žalobce dbát o to, aby úřední evidence souhlasila s faktickým stavem. Od data úřední evidence do vydání rozhodnutí žalovaného správního orgánu neuplynula ani zákonem stanovená lhůta „alespoň 185 dnů v kalendářním roce“. Žalobce předložil správnímu orgánu několik listin: smlouvu o nájmu bytu (1. 6. 2014), dodatek k nájemní smlouvě (1. 6. 2014), pokladní doklady o placení nájemného, dodatek 1 k nájemní smlouvě (1. 1. 2015) a doplnění výpovědi svědkyně V. S. (23. 1. 2015). V těchto listinách jsou nemalé rozpory, které snižují jejich důkazní hodnotu. Dodatek k nájemní smlouvě (1. 6. 2014) nebyl správnímu orgánu předložen spolu s nájemní smlouvou, nýbrž až v momentě, kdy byly vysloveny pochybnosti o tom, v jaké měně bylo placeno nájemné. Obsah nájemní smlouvy není ve shodě s vyjádřením V. S. ze dne 23. 1. 2015 („*ve smlouvě jsem omylem napsal nájemné ve výši 150,- Kč*“). K nájemní smlouvě měl být pořízen dodatek ze dne 1. 6. 2014 a další dodatek dne 1. 1. 2015. Byl-li by skutečně pořízen dodatek dne 1. 6. 2014, pak není jasné, proč další dodatek je označen číslem 1. I kdybychom nechali stranou měnu, v níž mělo být placeno, nelze nevidět, že data na pokladních dokladech neodpovídají splatnosti podle nájemní smlouvy a že na prvních dvou pokladních dokladech je chyba ve jménu V. S.

Jelikož v daném případě absentují tvrzení žalobce o rozhodných skutečnostech, není zde racionálního důvodu se dále zabývat dílčími otázkami dokazování. Lze tak uzavřít, že i podle názoru soudu žalobce neprokázal, že na určitém místě na území České republiky pobýval alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb a popřípadě zároveň i z důvodů výkonu samostatné výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, tedy existenci obvyklého bydliště na území ČR.

Vzhledem k výše uvedenému nemůže soud akceptovat námitku žalobce, že žalovaný nedostál své povinnosti vypořádat se s námitkami žalobce ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu a že jeho konstatování o neprokázání obvyklého bydliště nemá oporu v dokazování. Podle názoru soudu není na místě ani výtky, že hodnocení provedených důkazů je neobjektivní, svévolné a přesahující diskreční pravomoc dotčených orgánů státní správy. Soud nemá ani za to, že by postup správních orgánů byl protiústavní, že výklad dotčených ustanovení zákona o silničním provozu ve světle provedených důkazů o existenci faktického pobytu žadatele v ČR by byl výrazem interpretační svévole (libovůle), jemuž chybí smysluplné odůvodnění, a že by výklad podaný správním orgánem vybočoval z mezí všeobecně (konsensuálně) akceptovaného chápání dotčených právních institutů a tím představoval výklad extrémní, resp. excesivní.

Právě prezentovaná argumentace zdejšího soudu je v souladu i s žalobcem citovanými názory soudní praxe.

V ostatních otázkách je možno odkázat na ustálenou judikaturu, např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, čj. 6 As 7/2015-26, a ze dne 29. 4. 2015, čj. 2 As 5/2015-30.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správním orgán však žádné specifické náklady soudního řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 4. března 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová